

Vingegaard 2022 Prædiken til 7. søndag efter trinitatis 2022:

*Den ene skærer svinget
skarpere end den anden
kommer ud i gruset
og mister kontrol
han smider sig op på cyklen
hans lår bløder
han fortsætter.*

*Den anden er væk.
Men lidt efter er han der
og har sat farten ned
han venter
og der udveksles håndtryk
det var det.*

*Lidt senere samme dag foregår der
vanvittige ting
den grønne trøje kommer til hjælp
og skruer farten voldsomt op
den gule trøje har spillet sin plan ud*

*løbet er gigantisk
smidt ud i geografien
der ser vi, hvad det er
det er sandhed
det er mod
det er lidelse
det er sårbarhed
opofrelse og tosseri
det er de gamle dyder*

*jeg ser det for mig
det skarpe bjerg
Hautacam
sandheden kan måles ud
de er kommet igennem hertil
nogle ting falder på plads
regnskaber gøres op
den unge mand jeg besøgte i Glyngøre
er nu den der har styr på alting*

*det er det, der gælder
det der bliver stående
alt andet er ligegyldigt*

fortænkt og ubrugeligt

*han kan gøre hvad han vil
trækker vejret dybere
omsætter ilt til fremdrift
kører langt på sit brændstof
rækker hånden ud
til sin konkurrent*

*og kører ind
på Champs Elysee
en helt naturlig handling
gummi mod asfalt*

*hans krops rytme og
ubrydelige koncentration
overdøver alt andet.*

*Alt smidt rundt i geografien
uge efter uge
faldt ned i terrænet
på plads på plads.
En vinder kåret
løbet kørt til ende.
Amen.*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »En discipel står ikke over sin mester, og en tjener ikke over sin herre. Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester, og for en tjener, når det går ham som hans herre. Har de kaldt husbonden Beelzebul, hvor meget snarere da ikke hans husfolk! Frygt derfor ikke for dem. For der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene. Frygt ikke dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel, men frygt derimod ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt i Helvede. Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den. Men på jer er selv alle hovedhår talt. Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.«

[Matthæusevangeliet 10,24-31](#)

Amen

Indrømmet – I dag kommer min prædiken til at handle om sport. Sporten fylder en masse hver sommer. Og nogle gange sker der mirakler i sportens verden – og så vil jeg gerne være med i heppe – koret!

Sidste år handlede om Christian Eriksens kollaps.

I år handler det om Jonas Vingegaard. Der er to ting, som bør fremhæves i hans fantastiske præstation, som betød, at det blev ham, der vandt Tour de France i år. Hans sportslige præstation taler for sig selv. Den kunne ikke være større, og kom til at betyde, at Jonas vandt løbet og var hurtigere end den regerende vinder Pogacar fra Slovenien.

Men mere bemærkelsesværdigt var Vingegaards opførsel her i slutspurten på en af løbets sidste dage, hvor Pogacar styrtede. For Vingegaard kørte ikke bare forbi, som man kunne forvente – nej, han stoppede op og ventede på ham og da Pogacar var kommet på benene, gav Vingegaard ham hånden. Det var en uhørt gestus, som ikke alene blev bemærket her i landet, men i lige så høj grad i udlandet!

Vi har ikke alene en sportsstjerne af internationalt format i cykelsporten – nej vi har en stjerne, som ikke kun udmærker sig ved de fysiske kræfter, men i mindst lige så høj grad udmærker sig ved sin usædvanlige opførsel, sin hensyntagen til – og anerkendelse af modstanderen!

...

Der er en svensk sportsstjerne, som egentlig har alderen til for længst at være dømt ude, men som takket være sin teknik og taktik stadigvæk spiller fodbold for store internationale klubber – og som samtidigt har en helt unik historie. Hans navn er Zlatan Ibrahimovic.

For nogle år siden blev han interviewet til en bog, som hedder: **”Jeg er Zlatan Ibrahimovic”**. Bogen er – ligesom Zlatans historie – bemærkelsesværdig!

Her kommer lidt om Zlatans forhold til sin far:

En dag under træningen får Zlatan øje på en mand, med gråt hår nede mellem træerne:

”Kunne det være sandt? Jeg mærkede energien strømme igennem kroppen og lavede endnu flere tricks og finter end sædvanligt. Jeg var 17 år og netop udtaget til FF’s A-hold...” – altså førsteholdet hos det lokale fodboldhold.

”Det var far, der for første gang så mig træne. Der var aldrig nogen, der kom og kiggede. Derhjemme var der heller aldrig nogen, der spurgte, hvordan kampen var gået...”

Da far så endelig kom, ville jeg vise ham, hvor god jeg var, og alle skulle vide, at det var min far. Han begyndte at komme, hver gang vi trænede og til alle kampe. Jeg sagde ikke engang, hvornår vi skulle træne. Han fandt ud af det selv. Det var stort. Det var rigtig stort. Det blev faktisk en ekstra drivkraft.”

Bogen handler om andet og mere end fodbold – heldigvis, ellers ville sådan en som jeg, som i nogen grad interesserer mig for sport, men bestemt ikke kan siges at være entusiast – aldrig læse den:

*“De andres fædre stod ude ved sidelinjen og opmuntrede deres egne sønner og klagede over mig. Stemningen var ikke: **“Ih, se det lille talent, ham skal vi dyrke”**, men mere: **“Hvem i alverden har sluppet perkeren ind?!”** (Zlatan er sorthåret, har brune øjne og kommer fra Eks-Jugoslavien)*

Både træneren og forældrene sagde: “Han er ikke en i mængden, han er ikke som de andre, han tænker kun på sig selv. Man måtte ikke dribble og skulle spille som et hold og skulle stille sig pænt i række og gøre som trænerne sagde.”

Zlatan udviklede en strategi:

“Lyt. Lyt ikke. Hvis du bare lytter, så bliver du til én i mængden og glemmer det, du selv vil. Jeg lyttede for at lære noget nyt, men samtidigt lyttede jeg ikke, når de sagde, at jeg ikke måtte dribble. At dribble er en vigtig del af fodbolden. Men jeg lyttede, når de sagde, at vi skulle træne hårdt.”

Da jeg læste bogen blev jeg ved med at blive forundret – mest af alt over at der var blevet et menneske ud af ham – ja ikke bare det, men at han, der har manglet meget i sin opvækst, har kunnet holde fast i sin personlighed og identitet.

Zlatan siger selv:

“Ved at arbejde med bogen her, har jeg lært, at det vigtigste er at være sig selv. Så vil folk respektere dig som den, du er. Man kan let blæse væk, når man får kontrakt, tjener penge og begynder at købe dyre ting. Man glemmer, hvor man kommer fra, og det er farligt, for det kan lynhurtigt svinge, så alt går imod dig...”

Det er vigtigt for mig at vise, hvor jeg kommer fra. Jo mere, jo bedre...

Folk tror ikke på en fremtid for de drenge og piger, der kommer fra Rosengård, der er Sveriges mest kriminelle ghetto. Men jeg er, hvor jeg er i dag, og jeg har haft succes, selv om jeg kommer fra Rosengård...

Det er mit signal til dem derude, at de kan lykkes, hvis de tror på sig selv og holder fast i, hvem de er.”

Det fremgår vist meget tydeligt, at Zlatan så absolut ikke er født med en sølvske i munden. Allerede ud fra adressen kan man se, at vi ikke har med en person fra den privilegerede klasse at gøre.

Zlatans forældre kunne ikke enes og blev skilt. Zlatans mor slog ham med en grydeske, når hun blev vred, så flyttede han over til sin far, men han lod ofte Zlatan være alene hjemme, selvom han ikke var ret gammel. Desuden drak faren meget og lukkede sig inde med sit tv og jugo-musik – musik fra hjemlandet.

Zlatan gjorde sig på mange måder upopulær. I skolen og på fodboldbanen, men når der opstod problemer anstrengte han sig endnu mere for at være bedre end de andre til at spille...

Han mener selv, at han var blevet kriminel, hvis han ikke havde haft bolden at afreagere med!

Selvom Zlatan er søn af en bosnisk muslim, så mener jeg, at der er meget evangelium i hans historie. Han har aldrig villet stå over sin mester, men har anstrengt sig til det yderste for at gøre sit bedste, når en træner forlangte det af ham. Nogle gange så meget, at han glemte at lytte til sig selv, og så blev resultatet skidt.

På samme måde har han også haft det med sine forældre. Det kan være svært at forestille sig, at man kan elske nogle forældre, der har opført sig som Zlatans, men det gør han. Hver gang han fortæller om hvor barsk hans opvækst har været, tilføjer han, at han elsker sine forældre.

Som anfører på de forskellige fodboldhold har det været Zlatan magtpåliggende at få de forskellige spillere til at spille sammen. Da han for en del år siden blev købt af Juventus, havde holdet ikke vundet en kamp i 17 år. Zlatan fandt ud af, at det skyldtes, at spillerne sad i hvert sit hjørne grupperet efter deres etniske oprindelse uden at være i stand til at tale – og især at spille sammen!

Det fik Zlatan straks gjort noget ved!!!

Efter meget kort tid begyndte holdet at vinde mange kampe.

Samtidigt er han en person, der mener, at man skal kunne spille sammen, uanset hvilken etnisk og religiøs oprindelse man måtte have. For, som han siger:

"Når polakker, tyrkere, sorte og jugoslaver kunne spille sammen i Rosengård, så kan det selvfølgelig også lade sig gøre i international topfodbold!"

Zlatans historie viser, at miraklerne findes!

Den viser, at Gud lader en dreng, som kommer fra den mest kriminelle ghetto i Sverige vokse op til at blive en international fodboldstjerne.

Det får mig til at tænke på den tidligere ærkebiskop Desmond Tutu fra Sydafrika, som har sagt, at Gud har ladet det mest undertrykte folk i verden, nemlig de sorte sydafrikanere blive i stand til at afskaffe apartheid og indføre demokrati.

...Og at Gud lader Jonas Vingegaard, der kommer fra Hillerslev i Nordjylland, arbejder på en fiskefabrik i Glyngøre, vinde Tour de France i 2022 – det er vildt! Og at det skulle blive ham, der viste verden, hvad **sportmanship** er – altså hvad god opførsel indenfor sportsverdenen er – er jo helt utroligt og betyder at vi vil hylde ham lige så meget for det!

Det er **næstekærlighed!**

Amen.